

BESTSELER

vydavateľstvo

VITA JAMBOROVÁ
STRÁŽ MA,

MAFIA

NEZABÚDA

SAMA SA NEOCHRÁNI, ALE AJ JEMU IDE O ŽIVOT. ČO TERAZ?

BESTSELER

vydavatelství

ISBN: 978-80-89821-06-8

VITA JAMBOROVÁ
STRÁŽ MA,

MAFIA

NEZABÚDA

Vita Jamborová
Stráž ma, mafia nezabúda

Copyright © by Vita Jamborová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

*Minulosť, na ktorú by najradšej zabudol, sa vynorí nečakane
a on si musí zvoliť medzi útekem a pomstou.*

1.

Bohdan sedel na kuchynskom parapete a pozeral sa von z okna. Vedel, že prišiel čas odtiaľto zmiznúť, a to pekne rýchlo. Nedokázal však v sebe nájsť ani štipku adrenalínu, ktorý by mu pomohol prekonať sklamanie a zdrvujúci pocit bezmocnosti. Keď večer pred tým sedel pred televízorom a nudil sa, vôbec netušil, že o chvíľu neskôr uvidí svoj život z inej perspektívy.

...Prepínal kanály, pekne jeden po druhom a zase znova od začiatku: nebolo tam nič, na čo by sa chcel pozerieť. Dobré, že tu dnes nebola Iva – tá bytostne neznášala z jej pohľadu bezcieľné prepínanie programov. Vstal a išiel si zobrať obľúbené lieskové oriešky – bol si istý, že ešte jedno balenie nájde. Nechal bežať STV1, kde dávali ďalší diel *Pošty pre teba*.

- Ešteže sa to už končí, - zahundral si popod nos a otvoril dvierka malého domáceho baru v skrinke nad televízorom.

Také sentimentálne záležitosti – nič pre neho. Moderátorka sa so všetkými srdečne lúčila. Bohdan si ešte stihol pomyslieť, že je to veľmi pekná baba, kým mu došiel zmysel toho, čo povedala ďalej. Jej slová prenikli hlboko do tajného miesta v jeho hlave, ktoré sa celkom úspešne snažil dlhší čas ignorovať a pred ktorým chránil svoj súčasný relatívne pokojný a pohodlný život:

- Ešte by sme chceli na záver požiadať všetkých, ktorí majú akékoľvek informácie o mužovi menom Bohdan Viktorovič Starický o pomoc pri jeho hľadaní, - povedala moderátorka a Bohdan na obrazovke uvidel svoju tvár.

Bola to dvanásť rokov stará fotka.

– Ak o ňom niečo viete, zavolajte nám na telefónne číslo...

Zamrzol na mieste: v jednej ruke balenie lieskových orieškov, v druhej ovládač. Nebol schopný pohnúť sa z miesta a v hlave sa mu točila len jediná myšlienka ako nahrávka na magnetofónovej páske. Stále sa opakovala: UŽ HO MAJÚ. Celú noc strávil v úplnej tme v obývačke a strichol s pištoľou v ruke. Strhával sa pri každom buchnutí vchodových dverí a krokoch po schodoch...

Teraz sedel na kuchynskom parapete a nevedel, čím má začať a či to vôbec chce. Mal tridsaťsedem a skoro tretinu svojho života bol na úteku. Tretinu... Teraz by to znamenalo odhodiť na bok všetko, čo momentálne mal – celý svoj nový život a nových ľudí, ktorí do tohto života patrili. Opustiť prácu, ktorú robil rad a aj tento byt, ktorý mu patril a kde sa zmestil celý jeho skromný majetok. Lenže – kam pôjde? Dvanásť rokov im trvalo, kým ho našli, vlastne, zatiaľ len jeho stopu. Celé tie roky stále dúfal, že ich pátranie raz omrzí a dajú mu pokoj – očividne dúfal márne. Nezabudli.

Kde to vlastne počul? To príslovie, že mafia nezabúda? Mafia alebo Sergej Ivanovič? Bol v tom vôbec nejaký rozdiel? Ani nie...

Mozog mu predostrel kaleidoskop bolestných spomienok, ktoré sa k nemu vrátili po toľkých rokoch. Snažil sa ich odplašiť, zahnať späť, avšak celkom zbytočne. Nepomáhala už ani fľaša najdrahšej a najkvalitnejšej vodky, ktorú mu pašoval jeden kamarát z Ukrajiny. Fľaša bola poloprázdna, ale účinok, ktorý si od nej sľuboval, sa bohužiaľ nedostavil.

Videl pred sebou Anninu tvar: jej veľké oči, plné zúfalstva – také boli ten posledný večer, keď sa lúčili. Ústa, ktoré šepkali jeho meno ako modlitbu a dlhé rozstrapatené vlasy.

Zakaždým, keď si tú drahú tvar vybavil, zatienila ju v jeho spo-

mienkach tvár jej otca Sergeja Ivanoviča Petrynenka. Hnusnej zazobanej svine, mafiánskeho bossa mesta, z ktorého Bohdan pochádzal. Mafia nezabúda... Povedal to Mário Puzo? Prečo by ho práve teraz malo zaujímať, ktorý múdry tú vetu vypotil? Potriasol hlavou, ako keby túžil čo najrýchlejšie sa zbaviť nepotrebných myšlienok a srdce mu búchalo ako ťažký unavený zvon...

Krstný otec... Dokelu, veď Petrynenko mu naozaj bol krstným otcom. Kto ho teda dal hľadať? On sám, alebo jeho zať? Annin muž... Prekliata minulosť, pred ktorou utekal, aby zabudol a aby zabudli na neho.

Odložil nedopitý pohárik vodky a pozrel sa von z okna. Za ním bolo ďalšie ráno pracovného dňa: ľudia sa ponáhľali do roboty, deti do školy, psy venčili svojich rozospatých majiteľov a každý z nich vedel, alebo aspoň tušil, čo mu dnešný deň prinesie. Bohdan sa tým pochváliť nemohol – celú noc zvažoval svoje šance na prežitie a ani raz nedostal odpoveď, ktorá by ho aspoň čiastočne uspokojila. Aká je pravdepodobnosť, že včerajší program nesledoval niekto, kto ho pozná?

Na Slovensku býval už dvanásť rokov, stihol tu zapustiť korene a nebol až tak celkom neznámy v určitých kruhoch. Jediný, kto vedel o Bohdanovej minulosti, bol jeho šéf – Taras Kovaľčuk, multimilionár a majiteľ spoločnosti *Sempre*, ktorá sa zaoberala exportom a importom. Bohdan mu robil osobného strážcu a spájalo ich veľmi blízke a dôverné priateľstvo.

Pán Kovaľčuk, ako mu hovorili tí, čo nemali privilégium tykať mu, mal päťdesiatštyri, vyzeral na päťdesiat a cítil sa na tridsať, čo dokazovali jeho nespočetné aférky s ženami minimálne o polovicu mladšími, než bol on sám. Jeho zákonitá sa s ním rozviedla práve pre túto záľubu a jeho jediná dcéra mu ich rozvod nikdy neodpustila. Šéf sa pravdaže snažil vrátiť sa do priazne svojho jediného dieťaťa. Snažil sa o to neustále a zbytočne. Valéria, tak sa

volala princezná, si svoj život riadila podľa seba a prejavy otcovej pozornosti tolerovala bez toho, aby si doňho nechala zasahovať inak než finančne.

Bohdan však k nemu cítil hlbokú oddanosť a obdivoval ho.

- Taras... Musím ísť za ním, - povedal si. - Nič iné mi aj tak neostáva...

Ďalšia možnosť nebola. Alebo vlastne bola, lenže to nechcel – nechcel utekať a začínať znova v novej krajine s novými ľuďmi. Niežeby sa nebál o svoj život – veľmi sa bál, pretože teraz by už mal čo stratiť. Presne ako vtedy, pred dvanástimi rokmi...

Pred dvanástimi rokmi bola Petrynenkova mladá žena Natália náramná kočka a najväčšia štetka v okrese. Že práve ju Bohdan zbalil polroka pred tým, než si vzala toho sviniara, bola obrovská smola a ťažký životný omyl. Stalo sa.

Problém bol v tom, že Natália okrem mnohých iných milých neresťí vlastnila jednu, ktorá vyvážila všetky ostatné: bola to nevyliciteľná nymfomanka. Pred tým, než zakotvila v šťastnom manželskom prístave s Petrynenkom, robila striptérku v miestnom lokáli, ktorý mu zhodou okolností patril. Natálii sa nedalo odolať: bola to štíhla plavovláska a jej pružné telo, ktoré sa každý večer rytmicky vlnilo pri tyči, bolo ako príslub rajských rozkoší.

Hovorí sa, že dva razy nevstúpiš do tej istej rieky, lenže Bohdan sa touto múdrosťou neriadil. Nikdy nepochopil, prečo sa Natália rozhodla práve pre neho, ale miesto dvorného milenca jej veličenstva madam Petrynenkovej zaujal v podstate hneď potom, čo odzneli svadobné fanfáry. Vtedy si myslel, aká je to veľká zábava: adrenalín a Natáliino telo boli pre neho ako droga.

Chodil po ostrí noža a stálo mu to za to. V žiadnom prípade však nemohli spoľahnúť na to, že si Petrynenko nevšímne toľkých náhodných stretnutí svojho bodyguarda a vlastnej mladomanželky. Lenže to už Natália dostala ten diabolský nápad: Bohdan sa mal za-

čať dvoriť jej nevlastnej dcére Anne, ktorá bola od nej len o dva roky mladšia. Anna mala slúžiť ako zásterka, nič viacej...

Jeho spomienky prerušila vibrácia mobilu: zvonenie bolo vypnuté už od minulého večera. Číslo na displeji bolo možno jediným číslom na svete, ktoré Bohdan teraz, v tejto chvíli, videl rád.

- Áno, Taras, počúvam.
- No... našli ťa, - povedal hlas, ktorý patril jeho šéfovi.
- Ja viem, - odvetil.
- O polhodinu u mňa.
- Dobre...

Mobil vopchal do zadného vrečka na nohaviciach. Rozhliadol sa po izbe a vzal zo stola peňaženku a kľúč od auta. Ešte raz sa sem bude musieť vrátiť po svoje veci. Vykašľať sa na milé zbytočnosti, ktorými sa za tie roky obklopil – zoberie si len to najpotrebnejšie a padá. Kam – to zatiaľ netušil. Keď nastupoval do svojho tmavomodrého Opla, hlavou mu prebleskla myšlienka, že teraz by mohol pokojne vyletieť do vzduchu. Bohdan otočil kľúčom a v duchu si povedal:

- Amen...

Nestalo sa nič: motor zapriadol, ako sa patrilo na benziniak a auto sa po chvíľke rozbehlo. Cesta z Piešťan do Ostrova, kde na rozľahlom pozemku stála trojposchodová Kovaľčukova vila, mu normálne trvala desať minút, lenže teraz ju preletel za necelých šesť. Taras na neho zrejme čakal: ani nemusel použiť diaľkový ovládač na bránu – otvorila sa sama a jeho auto plynulo odbočilo z hlavnej cesty do dvora. Keď zaparkoval, obzrel sa po rozsiahlom dvore už len zo zvyku a poponáhľal sa k domu.

Vila bola naozaj honosná, obrovská, prepychová a presne spĺňala všetky Kovaľčukove predstavy o reprezentácii jeho spoločenského postavenia. Bohdan tu dôverne poznal každý kút,

každý výklenok, čo patrilo k jeho povinnostiam. Robiť Tarasovi ochranu bolo niečo, čomu sa venoval rád.

Polroka zo svojho života strávil na tej najlepšej škole pre bodyguardov, ktorú mu Taras mohol zaistiť. Nečudo, veď práve tam mu vyškolili človeka, ktorý sa mal postarať o jeho bezpečný a bezstarostný život. Inštruktori boli z Nemecka, Japonska a USA, vrátane jedného maníka z Ruska, ktorý bol niečo ako Rocky Balboa a Terminátor v jednom. Bola to vražedná kombinácia, ale práve s ním si Bohdan rozumel najlepšie. Nebolo to preto, že by ich spájala spoločná reč – to vôbec nie. Pretože Terminátor ruštinu z nejakého dôvodu vôbec nechcel používať, ani s ním. Rozprával lámanou nemčinou a niekedy mu nebolo rozumieť, no kurz ktorý u neho Bohdan absolvoval, bol ako životná lekcia na nezaplatenie. Nikdy sa nedozvedel, čím všetkým ten chalan z Ruska prešiel, keďže sa o tom nikdy nerozprávali. Bolo mu však jasné, že jeho vedomosti nie sú len nejaká teória.

Bohdan nebol vysoký – stosedemdesiatšesť centimetrov z neho dlháňa nerobilo. Skôr chudý než pri tele, mal vytrénovanú postavu a pôsobil dojmom športovca. Pôvodne blondiak, ostrihaný na veľmi krátkeho ježka, mal rovný nos a sivé oči. Ženám sa páčil. Či už ony opúšťali jeho alebo on opúšťal ich, nikdy to neboli nijak zvlášť bolestivé rozchody, na to mal Bohdan talent. Preto väčšinu jeho kamarátok tvorili bývalky a s každou z nich výborne vychádzal.

Chlapov sa skôr stránil, než vyhľadával ich spoločnosť. Nemal žiadnych pívnych bratov, dokázal sa zbližiť len s niekoľkými kamarátmi Tarasa a ani tým nedôveroval na sto percent. Jeho povinnosťou bolo byť tieňom svojho šéfa a predvídať nepredvídateľné. Nerobilo mu to žiadne ťažkosti – vo svete pochybného biznisu sa cítil ako ryba vo vode. Mal len jediné pravidlo a to dodržiaval za každých okolností: nestarať sa do vecí, ktoré sa ho

netýkali. Vedel o všetkom, čo robil jeho šéf. Aj videl do všetkého, no tváril sa, že ho to vôbec nezaujíma. Zaujal k tejto veci svoj postoj a toho sa držal. Nikdy sa ho nespýtal čo a prečo. Vždy sa staral len o to, aby Tarasov život bol v bezpečí. Aj teraz, keď vošiel do priestrannej haly Tarasovej vily, sa dôkladne poobzeral okolo seba a jeho prižmúrené sivé oči pozorne skúmali terén.

- Renáta! - počul šéfov hlas odkiaľsi z poschodia. - Prines nám kávu sem, do mojej pracovne.

- Už idem! - doniesol sa k nemu známy ženský hlas.

Ešte než stihol vyjsť hore schodmi, počul za sebou drobné Renátine krôčiky a klapot vysokánskych podpätkov, ktoré nosila.

- Tak už si tu? - spýtala sa s úsmevom na peknej tváričke.

Prikývol a ponáhlal sa ďalej, nevšímajúc si jej pohľad, ktorým mu prevrávala chrbát.

Renáta, drobné milé blondavé žieňa, bola Tarasova asistentka a milenka v jednom, čo bolo maximálne pohodlné. Ďalšou výhodou bolo aj to, že Renáta bola jedným z mála ľudí, ktorí sa nebáli ťažkej a vcelku komplikovanej povahy Tarasovej dcéry. Dokonca si tykali a to už bolo čo povedať. Bohdan nemal Valériu, šéfovú dcéru, rád a stránil sa jej, ako to len šlo. Zažil ju ešte ako neznesiteľnú pubertiačku - aspoň že vtedy už bývala len s matkou. Jej krátke a našťastie, aj veľmi vzácne návštevy, sa niesli v znamení nervozity a stresu.

- Ahoj, - povedal Bohdan, keď vstúpil do šéfovej pracovne.

Za ním cupitala Renáta s táčnou, na ktorej stála nádherne vonajúca horúca káva, čokoládové keksy a dva štamperlíky.

- Nech nás nik neruší, - prikázal šéf Renáte a tá poslušne kývla.

Aj to na nej bolo celkom milé - vedela, kedy má odísť bez zbytočných otázok.

- Sadni si, - ukázal mu Taras na kreslo, keď sa za jeho asistent-

kou zatvorili dvere.

Otvoril dvierka baru a vytiahol litrovú fľašu starej Stoličnej, ktorú držal len pre zvláštne príležitosti a vzácne návštevy. Rozlial ju do štamperlíkov a jeden podal Bohdanovi:

- Na zdravie, - povedal.

- Na zdravie, - ako echo odvetil Bohdan a kopol do seba vodku.

- Musíš zmiznúť.

Oči jeho šéfa boli tvrdé a hlas priamy, bez emócií.

- Jakub Stolička ti robí papiere – zajtra budú hotové. Pôjdeš do Írska. Všetko som už dohodol s Paľom, nemusíš sa o nič starať. Len nastúpiš na lietadlo a si mimo ich dosahu. Keď sa to tu trochu urovná – vrátiš sa.

Bohdan bol ticho – hlava sklonená, v ruke držal štamperlík, chrbát zhrbený...

- Porozprávam sa s tými tvojimi tvrdohlavcami, - dodal Taras.

- Možno ťa už nechajú na pokoji nadobro.

- Sám tomu neveríš, - ozval sa Bohdan. - Keď ma naháňajú aj po dvanástich rokoch...

- Potom musíš zmiznúť, - odvetil šéf. - Do Írska sa tak skoro nedostanú, to sa neboj. Viem o tom len ja a Paľo, nikto viac.

- No ale čo ty? Veď nemôžeš ostať bez ochrany, - povedal Bohdan. - Práve teraz...

- O to sa ty nestaraj, - odvetil a položil svoj štamperlík na stôl.

- Aj to je už vybavené.

- To už ako?

Taras im znova nalial po jednom:

- Požičiam si Viktora alebo Samuela.

- To nemyslíš vážne! - začudoval sa Bohdan. - Ty si zoberieš k sebe ochranu od tvojho švagra? Čo chceš - spáchať samovraždu?!

Taras sa otočil smerom k oknu.

- Preháňaš, - povedal.

- Ani v najmenšom – a ty to veľmi dobre vieš.

Taras sa priženil do rodiny jedného z veľkých bossov nitrianskeho podsvetia a jeho švager teraz bol jedným z nich.

- Ondrej ťa nenávidí, - povedal Bohdan niečo, čo bolo každému vrátane Tarasa jasné. – Od neho chceš pomoc a ochranu?

- Čo sa staráš?! Zober si tie nové papiere a zmizni! Moje starosti prenechaj mne.

Ostalo ticho, ktoré viselo vo vzduchu ako ťažký kameň.

- To neurobím, - prerušil ticho Bohdan. – Neodídem.

- Čo si? Blázon? – spýtal sa Taras a jeho oči sa posmešne zúžili. – Nebuď sentimentálny, to ti nepristane. Okej: uznávam, že som to s ochranou až tak dobre nepremyslel. Ja si už nejako poradím. Tebe ide o život.

- To ty si sentimentálny, nie ja, - usmial sa Bohdan prvý raz, odkedy vošiel do domu svojho šéfa.

Taras znova nalial.

- Som tu autom, - ohradil sa Bohdan.

- No a?

Napili sa... Bola to naozaj dobrá vodka – takú mal Bohdan rád. Šéf sa vyznal, to sa mu muselo nechať.

Taras pochádzal z Ruska, jeho matka bola Ruska a otec Ukrajinec, ktorý svojho času išiel na Sibír zarobiť nejaké peniaze pre svoju rodinu: ženu a syna. Tam sa zoznámil s krásnou Ruskou Natašou a neodolal – ostal s ňou, s prvou ženou sa rozviedol. Až po niekoľkých rokoch spoločného života s novou ženou sa im narodil Taras. Na Ukrajinu sa jeho otec už nikdy nevrátil – svedomie mu to nedovolilo, no o svoju prvú ženu a syna sa vždy príkladne staral a posielal im peniaze.

V sedemdesiatom ôsmom sa Tarasovi ako študentovi Vysokej školy ekonomickej podarilo dostať v rámci družby do Bratisla-

vy na prax. Šikovný mladý študent veľmi rýchlo pochopil, že tu, v krajine, ktorá sa tak odlišovala od jeho rodného Ruska, má viac možností uskutočniť svoje mladícke sny.

Na fakulte sa zoznámil so svojou budúcou ženou Irenou, ktorá podľahla jeho slovanskému šarmu a po niekoľkých týždňoch známosti si už nevedela predstaviť svoj život bez neho. Nasledujúceho polroka strávil vybavovaním potrebných povolení, aby sa mohol s Irenou oženiť.

Ďalej sa jeho život uberal šialeným tempom smerom k blahobytu a maximálnej spokojnosti. Až oveľa neskôr sa dozvedel, že jeho svokor patrí k nitrianskemu podsvetiu a čo to vlastne znamená. No dôležitosť danej skutočnosti mu došla veľmi rýchlo. Ekonomickú fakultu Taras dokončil už v Bratislave a to s vyznamenaním. Irena veľmi rýchlo otehotnela a bez väčších komplikácií mu porodila nádhernú dcérku, ktorej dali meno Valéria.

Ako rástla Valéria, tak rástla aj autorita a prestíž jej otca. Za desať rokov stihol Taras vybudovať svoje vlastné impérium, v ktorom sa peniaze zarábali až závratnou rýchlosťou. Okrem iného sa za ten čas stihol aj rozviesť – Irena vždy veľmi zle znášala jeho časté zálety aj to, že už skoro nikdy nebýval doma. On sa nechcel rozvádzať – svoju ženu ľúbil a dcéru zbožňoval, Irena však bola nekompromisná...

- Chod' za Jakubom, - povedal Taras. - Papiere sú nepriestrelné, nemusíš mať žiadne obavy, veď vieš, ako pracuje. Paľo otvoril na tvoje meno účet – o peniaze sa nestaraj.

Jakub Stolička bol jeho kontaktom na pasovom a Paľo Vondra účtovníkom.

- Nenechám ťa tu samotného, - odvetil Bohdan. - Nie som taká nevďačná sviňa, ako si myslíš. No a ten nápad s cudzou ochrankou bol teda dosť uletený. Prišiel si s tou skvelou myšlienkou sám?

- Do toho ťa nič, - povedal šéf. - Čo ťa presvedčí, aby si vypadol?

Bohdan sa zamyslel... Dvanásť relatívne pokojných rokov mu osud predsa len doprial, aj keď sa zo začiatku zdalo, že za jeho život by nik nedal ani deravý groš. Ak by teraz od toho všetkého utiekol, musel by začínať odznova v krajine, s ktorou ho nespájalo vôbec nič, len šanca na život.

- Ak ti ide o moju bezpečnosť, - pokračoval Taras, - myslíš, že to budeš vedieť zariadiť, keď máš čo robiť, aby si si zachránil vlastnú kožu?

Mal pravdu a Bohdan to plne chápal. Jeho trénovaný analyticky zmýšľajúci mozog mu ponúkal len jediné prijateľné riešenie.

- Súhlasím, - povedal. - Prijímam a časom ti všetko vrátim.

- Dobre, - kývol Taras. - Keď sa to vyrieši, môžeš si to pokojne odpracovať.

Usmial sa a nalial tretí štamperlík:

- Na zdravie, - povedal Bohdan.

- Na tvoje, - odvetil jeho šéf.

2.

Jakub Stolička mal papiere pripravené. V malej hnedej obálke ležali na jeho pracovnom stole, kde všetko, aj tá najmenšia vec, malo svoje vopred určené miesto. Všetci mu hovorili Medvedík Čistotný, pretože jeho punktičkárstvo bolo všetkým na smiech. Nechápal prečo. Teraz sedel za stolom a nervózne po ňom poklopkával hánkami – čakal na Bohdana. Zazvonil mobil. Jakub sa pozrel na číslo volajúceho, sťažka si povzdychol a stlačil príjem:

- Nie, - povedal do slúchadla. - Ešte nie... Áno, dám vám vedieť.

Položil a sústredil sa na dvere. O sedem minút neskôr do miestnosti vstúpil Bohdan.

- Čau, - pozdravil. - Že vraj niečo pre mňa máš?

- Iste. Už je to hotové, - odvetil Jakub a podával mu hnedú obálku.

Bohdan ju otvoril a pozorne si prezrel obsah.

- V poriadku? – spýtal sa Jakub.

- Perfektné. Vždy som vedel, že si jednotka, - povedal a dal si obálku do vrečka riflovej bundy. – Tak sa maj. A ďakujem.

S Jakubom nikdy nemali bližší vzťah, preto mu len podal ruku a bez zbytočných rečí odišiel.

- Maj sa dobre, - odvetil Jakub, keď sa dvere za Bohdanom zatvorili.

Načiahol sa po mobil, vytočil potrebné číslo a povedal len dve slová:

- Bol tu...

Spojenie sa prerušilo.

Valériin deň sa začal celkom obyčajne a aj jeho priebeh nesľuboval nijaké vzrušujúce zážitky. Nuda – ako vždy. Lenže tá nuda už vyzerala ako jej osobitný životný štýl, ktorý nevedela, ale ani nechcela meniť. Načo by sa aj snažila, keď vďaka peniazom si mohla dovoliť nudiť sa na vysokej nohe. Problém bol v tom, že už ju nič nebavilo, neinšpirovalo, nelákalo. Vo svojich dvadsiatich deviatich bola čiastočne osamelá a totálne znechutená zo života. Jej dlhoročný priateľ Rišo sa stále nevedel rozhodnúť, či si ju vezme alebo nie. Nešiel po peniazoch jej otca, pretože podnikal vo farmakológii a mal dosť svojich. Len si nebol istý, či sa v tridsiatich šiestich chce na celý život zaviazat jedinej žene.

Rišo bol perfekcionista a veľký estét. Žena jeho života by mala byť krásna, štíhla a múdra. Valéria nespĺňala len jeden bod z jeho požiadaviek: nebola dokonale štíhla – tak akurát, aby mohla byť sama so sebou spokojná a jej to vyhovovalo. Rišo sa ju však snažil viesť k väčšej dokonalosti dosť zvláštnym spôsobom. Napríklad, keď jej ukazoval na ulici pekné dievča a komentoval to slovami:

- Parádne štíhla baba, čo?

Zozačiatku to Valériu riadne rozčuľovalo a trápilo. Vtedy ešte svojho miláčika Riška šialene ľúbila a nevidela na ňom jedinú chybičku. Trápila sa, skúšala rôzne trafené diéty a chudla... Lenže o mesiac – dva sa kilečká vždy znova vrátili a všetko bolo zas pri poznámkach na tému, ako nemá silu vôle vydržať. Nakoniec sa rozhodla, že sa na každú diétu vykašle a pre istotu povedala, že sa na Riška vykašle tiež, ak s tým neprestane. Prestal. Z času na čas však zahliadla jeho túžobný pohľad, keď videl prechádzať okolo nejakú štíhlu osemnástku.

- Tak utekaj, - hovorievala mu vždy, keď ten jeho pohľad zbádala. – Veď ťa nedržím – utekaj si lapiť tú svoju peknú ritku.

- Načo do mňa rýpeš? – pýtal sa. – Nič som nepovedal.

- To si ani nemusel, miláčik. Viem, na čo myslíš.

- Naozaj?

Tým to väčšinou haslo.

Irena Kovaľčuková patrila k ženám, ktoré poznajú tajomstvo večnej mladosti. Ktovie, či to tajomstvo spočívalo okrem iného aj v mladých milencoch, ktorých za tie roky po rozvode s Tarasom mala požehnane. Vždy mala súbežne dvoch, to len tak - pre istotu. Každý jeden z nich ju zbožňoval a obdivoval, to však Irene nestačilo, aspoň nie nadtľho. Jej myšlienky celkom a úplne patrili bývalému manželovi. Stále Tarasa milovala aj nenávidela zároveň. Ktorý cit u nej prevládal - to netušila ani ona sama. A predsa to bola ona, kto chcel rozvod, Taras sa tomu všemožne bránil. Deň, keď ich okresný súd v Trnave rozviedol, bol najhorším v jej živote. Teraz, po rokoch už spolu dokázali vychádzať a občas si niekam spolu zašli na obed. Vedela, že on sa nikdy nezmení a bude opalovať každú sukňu, ktorá sa mu zapáči. Rozviedla sa s ním preto, aby sa nemusela cítiť tak mizerne zakaždým, keď buchli dvere od auta a on vošiel dnu - previnilý a spokojný.

Irenin brat jej bývalého manžela nenávidel. Vadilo mu už len to, že Taras sa dokázal tak rýchlo presadiť a vybudovať si svoje vlastné impérium. Keď sa sestra rozviedla, jeho nechuť k bývalému švagrovi sa zdvojnásobila. Nikdy však nedal nič najavo, pretože biznis, ktorý mal spoločné zázemie, mu to nedovoľoval.

Irena sama varovala Tarasa pred bratom, aby si na neho dal pozor a zbytočne ho neprovokoval. Že mala jeho bývalá žena pravdu, Taras pochopil až niekoľko rokov po ich rozvode.

Malo to vyzeráť ako nehoda: jeho auto sa snažil vytlačiť z cesty čierny Renault Scénic. Aj sa mu to po desiatich minútach naháňačky podarilo a ich Jeep spadol z mosta do Váhu v sedemdesiatkilometrovej rýchlosti. Ten pád prežili, horšia však bola

voda. Ešteže Bohdan zareagoval obdivuhodne rýchlo: rozopol svoj aj Tarasov bezpečnostný pás a pomohol mu vyplávať na hladinu. Váh v tom mieste nebol hlboký, no auto sa doň ponorilo celé – a tak mu Bohdan prvýkrát zachránil život.

Istota, že všetko bolo dielo rúk jeho švagra, prišla v okamihu, keď jeho chalani dolapili šoféra a vytĺkli z neho všetko, čo vedel. Bohdan zariadil aj to, aby šoféra už nikdy nik nenašiel, no o také veci sa Taras spravidla nestaral. Ondrej sa už nikdy viac o nič podobné nepokúsil, tak to nechali plávať, veď v rodine sa to stáva, nie? Odvtedy Taras so švagrom nekomunikoval, ani cez telefón nie. O spoločné záležitosti sa starali iní a im to vyhovovalo...

Paľo Vondra už dva týždne nespával tak sladko ako by si bol želal. Vo svojich necelých štyridsiatich netrpel nespavosťou skoro nikdy, lenže teraz na to mal naozaj dobrý dôvod. Nedávalo mu spať jeho čierne svedomie a vedomie toho, že pre svoj osobný strach a pocit ohrozenia podrazil niekoho, kto mu bol blízky.

Za tých osem rokov, počas ktorých pracoval pre spoločnosť *Sempre*, si Pavol Vondra navykol na určitý životný štýl a získal aj niekoľko nerestí, na ktoré vôbec nebol hrdý. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď ho pred dvomi týždňami navštívil človek, ktorý v malej čiernej aktovke priniesol fotky a videopásky.

- Je to niečo ako film o vás, - povedal a podával mu tie veci. - Povieť vám – je to kvalitný materiál. No ak budete rozumný, tak...

Pavol bol rozumný, aj keď ho to rozhodnutie stálo menší žľbníkový záchvat...

Bohdan sa išiel domov pobaliť. Keď prechádzal okolo lavičky pred panelákom, na ktorej sedeli susedky dôchodkyne, spôsobne pozdravil. Vedel, že hneď keď vojde dovnútra, začnú sa o ňom baviť, ale už si na to zvykol. Stále preberajú to isté: čo má na sebe,

ktorá baba od neho predvčerom odchádzala a odkiaľ asi tak môže mať prachy na svoje auto a život, aký vedie. Boli neškodné, nijako neohrozovali jeho a už vôbec nie jeho prácu. Napokon, veď je to možno ich jediná radosť zo života, keď si môžu tichučko poklebetiť a prebrať, čo nové.

Bol rád, že býva v Piešťanoch, malom kúpeľnom meste. Veľkomestá z duše neznášal – už len časté cesty do Bratislavy boli pre neho niečo ako skúška pevných nervov. Chodievali tam pracovne niekoľkokrát do týždňa. Bohdan vo svojom živote zažil už všetličo, ale cesta po D1 – to bol vždy hotový horor. Keď videl pred sebou alebo za sebou auto s označením BA, vrela v ňom krv.

- Raz mi to musíš dovoliť, - hovorieval v takej chvíli svojmu šéfovi.

- Okej, - vždy odvetil Taras, - ale musí to byť fakt sviňa.

Išlo o to, že práve šoférov s poznávacou značkou BA Bohdan totálne neznášal. Neznášal ich aroganciu a to, ako hazardovali s životmi iných, už kašľať na ten ich. Neznášal to, ako na neho žmurkali zadnými smerovkami, keď ho v rýchlostnom pruhu predbehli. Išlo ho roztrhnúť, keď mu nejaký frajer urobil myšičku a nasledovné ukázal fuckera. Nemohol si pomôcť – nenávidel ich a vždy to bol nejaký BA. Taras prisľúbil, že raz mu povie odvetu a Bohdan sa na to z celej duše tešil.

Dnes mu jeho byt prvý raz v živote pripadal ako miesto, kde bolo nebezpečné ostať. Už sa tu necítil tak dobre ako predtým a to ho dosť znervózňovalo. Išiel do spálne. V perináku mal zložené malé farebné vankúše na sedenie na zemi. Vyhrabal zospodu tmavofialový so zelenými prúžkami a automaticky ho prehmatl – bol ťažký a tvrdý. Do tohto vankúša Bohdan vložil všetky svoje úspory, rezervnú zbraň a staré doklady, s ktorými pred dvanástimi rokmi utekal z Ukrajiny. Dvanásť rokov...

V deväťdesiatom siedmom sa Ukrajina ešte stále zmietala v krčo-

vitych pokusoch vytvorit demokraciu, ktorá by uspokojila východ, západ a v neposlednom rade aj samotných občanov. Bolo to strašne ťažké, pretože každý si vtedy vykladal tento pojem po svojom. Chudoba, zúfalstvo, mafia a prostitúcia zažívali svoj zlatý vek. Bohdan si z toho obdobia zapamätal ruské pesničky, plné buď zúfaleho optimizmu, alebo rovnako zúfalej lásky. Ešte si pamätal horúce chlebíky so syrom a kečupom, ktoré boli vtedy veľmi populárne a naozaj výborné.

Anna milovala griotku a horúce chlebíky, ktoré najlepšie robili v jednom bare v starej časti Lvova. Tam ju Bohdan brávil, keď mal voľno a nemal rande so ženou svojho šéfa Petrynenka Sergeja Ivanoviča, Anninho otca. Fajčil Elemky a pozeral sa, ako pije griotku. Keď zakláňala hlavu, videl jej krásny krk a žilku na ňom, podľa ktorej sa dal zrátať rytmus úderov jej srdca.

Sám netušil, kedy sa to začalo. No raz, keď takto sedeli a počúvali ďalšiu srdcervúcu pesničku z reproduktorov, mu to došlo – zalúbil sa. Cítil sa previnilo, keď pomyslel na Natáliu a veci, ktoré spolu robievali. O to viac sa upínal k Anne, k jej nehe. Niekedy vôbec netušil, čo mu rozpráva, keď na ňu pozeral a kochal sa jej tvárou. Patrila mu, bola jeho a zbožňovala ho... Madam Petrynenková nemala oproti Anne nijakú šancu, lenže ona to videla úplne inak...

Išiel do skrine a vytiahol z nej stredne veľkú cestovnú tašku. Čo by si mal zobrať? Oblečenie? Veci? Znova sa obzrel a v duchu premietal, na čo všetko si za ten čas zvykol a že teraz to tu všetko bude musieť nechať.

- Čo už, - povedal sám sebe a uložil peniaze aj s vankúšom na dno tašky.

Keď si pobalil veci na prezlečenie, rozhodol sa pridať k ním aj stan: tenký, ľahký ale dalo sa v ňom v pohode prespať. Po chvíľke premýšľania išiel po baterku a zápalky. Zamlada s chalanmi chodil stanovať ďaleko do hôr, no a teraz sa bolo treba pripraviť

na všetko. K baterke a zápalkám pribudli lepiaca páska, náhradný nôž a liter obľúbenej vodky. Už teraz bol rozhodnutý, že do Írska nepôjde lietadlom. Bude stopovať – je to ten najlepší a najnenápadnejší spôsob ako opustiť štát, v ktorom ho hľadali.

Išiel k chladničke a vyraboval ju do základov. Nikdy nešetril na jedle pre seba, a tak jeho chladnička ukrývala veci ako švajčiarske paštéty, koktailové párky, ruský kaviár a iné výstrednosti. Aj keby to všetko počas cesty nestihol zjesť, bola by škoda nechať to tu.

Svoje auto tu nechať musel, aj keď ho to bude dosť bolieť. Teraz však mal v cestovnej taške toľko peňazí, že si mohol dovoliť kúpiť dve také. U Tarasa sa zarábalo veľmi dobre, vrátane prémie za záchranu života.

Strašne ho štvalo, že všetko, o čo sa celých tých dvanásť rokov snažil, tu zostane. Budoval si svoj nový život systematicky a dúfal, že to najhoršie je za ním v ďalekej Ukrajine a že tu ho nenájdu. Hádzal do tašky veci, ktoré možno bude na úteku potrebovať, zlostil sa sám na seba, na celý nespravodlivý svet a preklínal Natáliu.

Ako bývalá striptérka mala krásne hebké a pružné telo. Práve sa pomilovali a ona blažene vrnela v jeho náruči.

– Čo tvoja frajerka? – spýtala sa posmešne a zrejme čakala, že ako vždy, povie niečo v zmysle: daj pokoj, alebo nebuď zlá.

Nieže by si dnes milovanie s ňou nevychutnal, ale cítil sa previniť, ako taký podliak a zbabelec.

– Ty, Nata, – povedal a potiahol si z cigarety. – Chcem to ukončiť.

– Blázníš? – začudovala sa. – Práve teraz, keď nám to s tou sľepkou tak perfektne kľape?

Povzdychol si: bude to ťažké.

– Ja nechcem skončiť s Annou, – povedal. – Chcem, aby sme sa my dvaja rozišli.